

20. szám.
Május 14-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jan.—jun. **3** frt., és 3 óra
jan.—mart. 1 frt **50** kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A TEREMTÉS HÉT NAPJA.

Síralmas történet az újabb időkből.

Sötét és semmi voltak a zsebemben,
S én elhatározám megházasodni:
A semmiből teremtek egy világot!
Ahoz csupán kurázs kell, semmi más.

Első napon a földet és eget
Ugy mint szép szállást pompás négy szobával,
Padlással egyben — megteremttem én.
Kontóra a teremtés vajmi könnyű.

Másodnapon nap, hold és csillagok: —
Lámpások, gázvilágítás jövőnek
Nagy lusterek és kandaláberek.
Hitelbe készült mind, azt mondhatom.

Harmad napon fák, füvek. — Bútorok.
Függönyzet, szőnyegek, kaméliák,
Azáleák és rhododendronok.
Való, hogy mind aufschreibenre történt.

Negyednap a teremtés rendeként
Arany halak, s kanári madarak.
„Slepp,“ a mi úszik, „Putz“ a mely repül
Szerez tetének „drey Monat a dato.“

Ötödnapon barmokra jött a sor.
Vettem kocsit, lovat, vadászkutyát,
Majmot, nyulat, mókust és ölebet
Folyvást a semmiből, kontóra mind!

Hatodnap aztán embert is teremték:
Inast, szakácsot, kuktát, szobalyánt,
Kocsist, vadászt, lovászt, komornyikot.
A semmiből még ez is mind kitelt.

Nyolczadnap aztán meghozám az asszonyt,
S élek most, mint hajdan Ádám apánk.
Még mielőtt megismeré vala
Az első gyászos executiót.

Most már csupán az a kérdés marad:
Évám valyon olyan gazdag-e, mint
Az apja mondá? akkor ő bizonynyal
Ha napja eljön, mindent kifizet.

Avagy pedig ő is, miként magam,
A semmiből teremté a világot?
Ak kor következik, hogy mind a ketten
Kilöketünk a paradicsomból.

K. M.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs baratom uram!

Van tehad igazság a felhök alata izs!

Megirtünk azon korszakot, mely a magyar költöket izs oly meszire ellatszo polezra megemeli, a hunan üket meglatnak minden rangon levő urak is parasztok: a hunan üket semi nagy szil le nem döntheti, semi eső le nem moshatya, semi kritika le nem ragalmazhatya.

Kazinecy! Köleseý! Petőfi! Berzsenyi! Kisfaludy! Vörösmarty! Szechinyi! Weselinyi!

Nagy nevek! Dicső nevek!

Soha nem elmulnak ük töbi!

Emelte nekik tan ország monumentumot?

Aj, mit monumentum? Latyuk Szentharomság szcbron ot a Dunaparton; eső izs elasztatya, szil izs letördeli.

Vagy talan neveiket örökíti alapitmanyok által?

Aj, töb az, mind minden fundational; mert ez olyan institutio, a mely miliomokat boldogitya, szazezereket meggazdagitya, mar az iskolas diak korunkba elkezdí a nevelist, mig referendarius korunkba is folytatya. Tisztelik ez institutiot a palotakban ugy, mind a kocsakban; megirtenek enek szabalyait totok is nimetek, raczok is rumunyok; valamint mi magyarok. Öszetalalkoznak eben aristocraták is democraták, határozatiak is föliratiak; közösen tanaeskoznak e melet rajehsrat urak is országgyüüisi szonokok; miniszterium is opositio, egyenlő jogot kapnak általa aszonyok a firfiakal; söt, hogy legtöbbet mongyak, ezen institutio kezte el zsidokat emanczipalni, egyenlő szabadsagot advan nekik polgari tarsasagal.

De mi az ördög lehet az, a mirul Zebulon beszili? kirdez minden ember.

Pedig Zebulon nem beszil soha alap nélkül.

Had bizony az semi se nem egyib, mint egy tuezat **magyar kartya**, a mire legujab időben az "ass"-ok symbolumai gyanant a fent tisztelt nyolez nagy firfiu arczkipe van alairasikal együt kipingalva.

Tök-kitszemet Kazinecy is Kisfaludi kipviselik. — Mak-csuli viseli magaban Köleseýt is Berzsenyit. — Piros-ason lathato egyesült Petőfi is Vörösmarty. — Zöld-rabot íkesíti Szechinyi is Veselinyi kipe. — Lehet-i enl dicsőb apotheosis magyar költöknek!

Mindenek elmulnak, de a kartya nem mulik el soha. A költeminyeket nem olvasnak, de az ütiseket bizony mindig megolvassnak! Nagy urakbol lesznek kicsiny urak, de a *diszno* mindig legnagyobb megmarad. Is ipen ez az, melynek elmisigít feltalaloban legjobban megbamulok. A mi költőinket diszno magasagra felemeltünk; mig a felsöknil, mig a kiralyoknal izs felyeb cseleketünk, minden nemzet elöt megismertettünk, minden embernek kedveseki megtettünk.

Aszt különösen szeretek, hogy Petőfinek preferanzban prioritast atak, megtevin vörösnék.

Ki ne tudna kipzelní magaban titkos sohajtozasat legfasultab szívnek, mikor kezibe van quart von König; — „oh baresak meglathatnik aszt a Köleseýt!“ Ki ne latna volna mar diadalt, mikor fárbista kivagja nigy kiralyt, aztan masik aszt mongya: nix nutz; „enyim nigy poeta: nigy diszno.“

Valoban dicső alas disznonak lehetnyi! Mindent elüthetnyi! — Mar Zebulon ilyen magas alasra nem tarthatya szamot. Talan tan engem izs tesznek majd — egy *alsonak*; — a filkok helyit hagyom kritikuskoknak. Szüüetem ugy izs ara, hogy engem mindenki üse.

Hanem egy combinatio mig izs csak rontya altalanos örómet poetak felmagasztalasan. Tudnyilik tartliban az a bizonyos *adut fölső*; a ki mig az adut disznot izs fejbeüt! Ez ara figyelmzetteti benünket, hogy akarmilyen nagy emberek legyenek azok a poetak, de azirt csak mig izs vannak bizonyos felsősigeek, a kik ü kemüket izs megütik: tehad vigyazanak, hogy kiz ala ne gytijenek!

Alazatos szolgálja
Tallérossy von Zebulon.

Az első komaság.

Ajtómon ily korán valjon ki kopogtat ?

Barát, vagy ellenség, — lássuk, jöhet — szabad !

„Kivánok Istentől szerencsés jó reggelt,

„Annyokom közibünk egy fiúcskát ékelt,

„Tekintetes uram instállok alálassan

„Kérem, hogy estvére komáim közt lássam.“

„Estvére házánál látand mint vendégét.“ —

. . . Elmentem, s örömük érte a házpadlást
Körül özőnlöttek, majd megettük egymást. —

Nyájas szemlét tarték a napsütött fökre,
Láttam, hogy mint barna — köztük lettem szöke.

.

Két szál deszka három üres hordó felett

Végig beterítve rögtönzött asztal lett,

Mellé ültünk nemre, korra semmi renddel,

Tarkán, kit ki mellé Mihály gazda rendelt,

Terítékem czin volt, de közel és távol

Komám uraméknak jutott már csak fából,

Fényesre kisúrolt fakanál, facsésze

Asztal vége felé néhánynak már ez se. —

Felyül egy tál kása párolgott, és ebbe

Vis a vis mosolygó malaczká lesett be,

Pirosra sült honi kappanak és libák

Tetszetősen magok' ugy megkináltaták

Hogy egy jól intézett dühös ostrom alatt

Libának, malacznak csak hült helye maradt. —

Majd az öreg dáde egy nagy kulacs nyakát

Tekeri ki, iszik, s majd nekem adja át,

Lassankint feltámadt a bornak hatalma

S megzendült a zugban Mihályunk czímbalma,

Verte a nótámat (mely nála vénebb már)

Ezt hogy „cserebogár, sárga cserebogár !

„Fazékkföldő drótok tündéri hangjai

„Mik megrészegítnek“ mondaná Lisznyai. —

Szememből szó nélkül megszökött az álom

A bort mindig jobb jobb izünek találom,

Világos viradtig beszéd, ivás, dana

Söt tán azontul is bőven eltartana,

Ha minden hosszunak nem lenne meg vége

E' keresztelő is oda jutott végre,

Sohsem felejttem el hogy így lettem koma,

S hogy mily harmonicus a cigány lakóma. —

Biczegő Dani.

Fokhagyma-e inkább, mint pézsma?

Nem tudom, minden ember ugy gyűlöli-e a pézsma-
maszagot, mint Hortobágyi Feri? annyi bizonyos, hogy
én sem állhatom ki. Már pedig sok elegans delnő azt
képzeli, hogy nem volna tökéletes, ha ugy be nem pézsma-
mázná magát, hogy a vak is rá ismerjen róla.

Különösen két debreczeni urhölgygyel volt Feri
nagyon megakadva, a kik épen az ő zártszéke mellett
jobbról balról voltak abonírozva a színházban, s a kik-
nek a parfümjétől néha azt se látta, hogy operát adnak-e,
vagy siralmas darabot? — Nem tudta, hogy szerezen
magának elégtételt.

Hát egyszer meglát Feri egy kurta subás embert
a piacon, a mint hatalmas étvágygyal falatozik szalon-
nát, kenyeret és zöld vöröshagymát szedegetvén elő a
tarisznyájából. Mikor a vöröshagymának vége volt, ak-
kor meg poszpásznak egy csomó friss fokhagymát mor-
zsolgatott el rá.

Ez lesz az emberem! gondolá magában Feri s be-
lekötött a jámbor emberbe.

— Hallja kend, atyafi, szereti-e a komédiát?

— Má hogy ne?

— Hát a jó bakatort?

— De biz azt is.

— Fogja hát ezt a bilétet, menjen be vele a ko-
médiába. Üljön le arra a zártszékre; a melyiket kimu-
tatnak, s ott maradjon a darab végeig. Mikor aztán ki-
jön, két pint bor ára üti a markát.

A hagymakedvelő rá állt a kellemes alkura s jó
eleve bevette magát Feri zártszékébe.

Hát azután jöttek a dámák s jobbról balról elfog-
lalták mellette helyeiket.

Feri pedig a parterre váltván jegyet, onnan nézte,
hogy hova fejlődik ki ez a krízis.

A delnők csak fintorgatták az órrukat, tartották a
zsebkezőket szájuk elé; de nem kevésbé neheztelt a
jámbor atyafi is s tekergette a nyakát jobbra balra, fűjt
maga elé nagyokat, mint a ki nem szereti az állapotot
nézegette, hogy merre lehetne innen valamiképen
megszökni.

Utoljára is az irhabőrös ember türelme lett rövi-
debb; a mint egy kurtinát leeresztettek, felszedte ma-
gát tarisznyástól, bundástól, keresztül töri a néző sere-
gen, s iparkodott kifelé.

Feri utját állta: „no hát mi baj?“

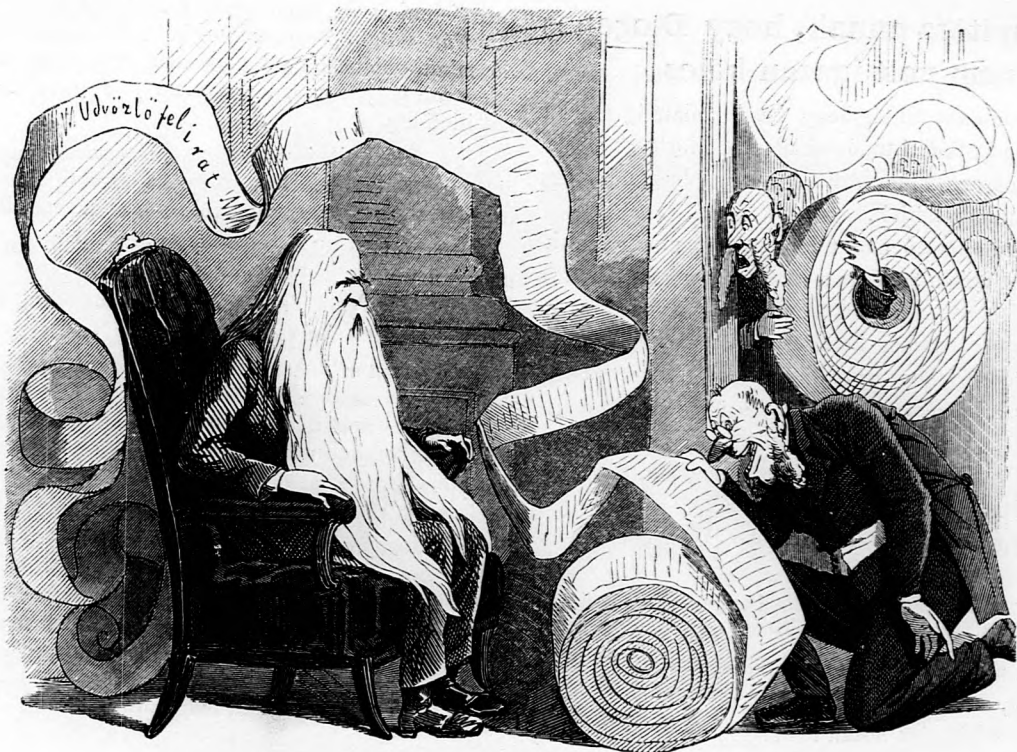
— De uram, szólt a fokhagymafaló, ha két akó
borral kecséget is az úr, nem tudom én azt a *bűzt* ki-
állani, a mi ott van.

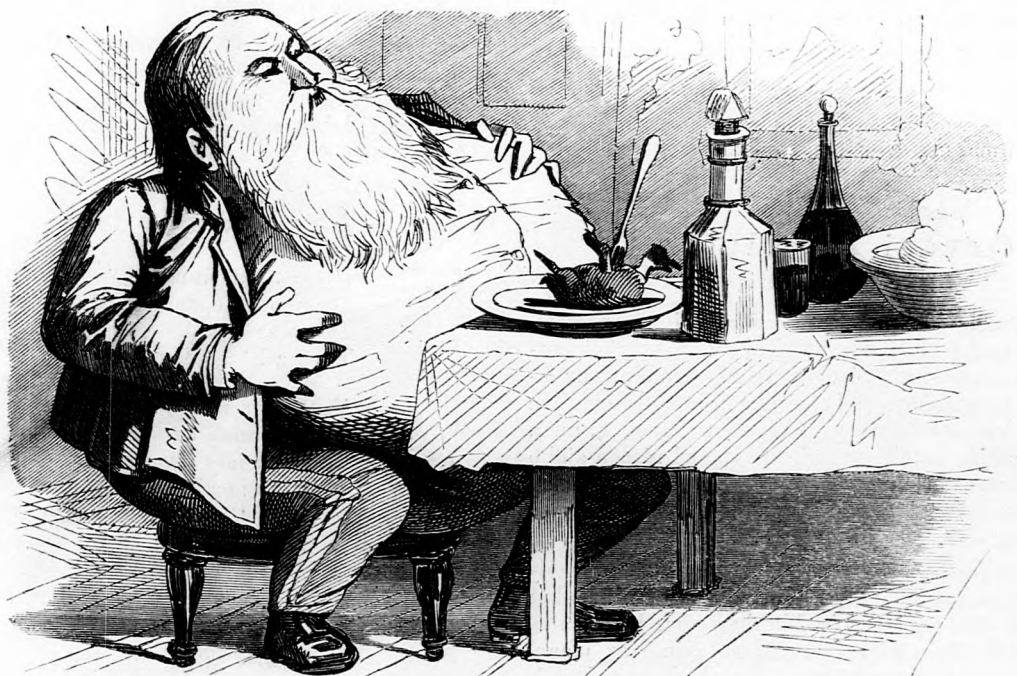
Hogy nézett volna ki (ezuttal nem germanismus) Garibáldi, ha Angliában miud azt az ovatiót el akarta volna fogadni, a mivel fel akarták koszoruzni?

Ha mind azoknak a hölgydeputatióknak engedett volna, a kik tőle egy kis emléket, egy hajfürtöcskét s más efféléket kértek Angliában?

Ha mind azokat a köszöntő beszédeket, toasztokat és feliratokat *végig* akarta volna *hallgatni*, a mi-
ket a kedélyes angolok szerkesztettek számára?

És ha mind azokat a disztrakomákat *végig* akarta volna *enni*, a mikkor a vendégszerető angolok kony-
hájuk jóságát be akarták előtte bizonyítani?

És ha mind azt a segítséget magával akarta volna vinni, a mivel az angolok *in fine finali* ellátták. —
(Ennek a képnek a számára már nem jutott hely a papiroson, képzelje a kegyes olvasó a levegőben. *Betűszedő.*)

Bebizonyítása annak, hogy Diogenes nem volt igazán bölcs.

Diogenes azt állítja, hogy haszontalanság minden tudomány; az athenei tudós akadémia fölösleges a világon, az embernek nincs szüksége egyébre, mint egy hordóra, a miben lakjék.

Ugy de a hordó nem terem a fán, mint a makkkopács; az ebben az időben cserépből volt, készítette a gerencsér.

Hogy a gerencsér hordót készíthessen, szüksége van a kőművesre, hogy az neki égető kemenczét építsen.

Hogy a kőműves építhessen, szüksége van a kovácsra, a ki neki kőfaragó eszközöket szolgáltatson.

Hogy a kovács kalapácsot készíthessen, szüksége van a tímárra, a ki a fujtatóhoz bőrt ad.

Hogy a tímár bőrt készíthessen, szüksége van az ácsra, a ki szárító színt épít.

Hogy az ács faraghasson, szüksége van megint a kovácsra, a kinél fejszét rendel.

Hogy a kovács fejszét készíthessen, szüksége van a bányászra, a ki a vasat előkeresse a földből.

Hogy a bányász hozzá foghasson a mesterségéhez, szüksége van a mérnökre.

A mérnököt pedig az akademiában tanítják.

És így azért a tréfiért, hogy Diogenes egy hordóban ülve szidhassa az egész dolgozó és fáradozó világot s a vele nem tartó tudós társaságot; csupán azért az egy hordóért szüksége volt az egész emberi társaságra s az athenei akadémiára.

Ebből mai nap is érthetne valamit egy némely cynicus Diogenes.

Orvosi láttelepek.

Hiteles másolatok szerint.

1. Mezőkeresztesi lakosnak sérelmeit megnéztem, mind felnevező Gál Jánosnak, mind alolirt helybeli borbély, mely sérelmének nézetett, mind csendőrök ur által voltam hivatalosan, mely sérelmét bekötöztem, ime tehát asérelmesnek állapoty ekképen találtam, u. m. a könyök csontján is találtam sérelmeit. Bal részen a jobb részen három vágásokat, a mely bunkós bottal van, ismét egy ütés hátulsó részen találtam. kelt m keresztes Die 7-a Aug 853.

2. Tekintetes Főbíró ur! Mely borotva az mely nálam vólt, mind tekintetes K... a urnak, mindenkor kész leszek által adni, de oly felterhességei, hogy önön, a kinek által adtam 4 évektől, kérem szinte az agamét, akarom kézhez szolgáltatni leszek. Kelt m k. Die 7-a Apr 858

3. Egy beteget meglátólag vagyok meghalálozás, annak utánna mindjárt hasra fektetendő vagyok. — Hány órákor nézés közt, az nálam meg vagyon, azután

megvisitatio után, mind most Vásárhelyi Dániel meghalálozván, mind 80 esztendőleg volt, orvosság hiába adandó, mindig hiába jutand olyannak medicina, most már jelen van jegyző ur, én keveslem a 8 pengőkrajezárókat illetőleg.

4. Bizonyítvány. Katona Mátyásnak mind nevezett nője Pincés Marcsa, vagyona semmi sincs, egyéb mint mesterember, gyermekei több nem maradt.

5. Halotti bizonyítvány. Ifju Pete Istvánnak, mind nevezett nője Csorba Juliánna vagyon, még kezeiben nincsen, mivel élő öreg édes atyja szárnyai alatt van még, élő gyermeke van ifju két leány.

6. Kántor Józsefnek, mind nevezett nője Török Julis, vagyona van 1 háza, egyéb semmi lehetne. — Gyermekei most nem, felnevezett Kántor Józsefnek 1 lánya, a megholtak 1½ fia, mely önöntől nem való mostoha.

7. Felnevező. Szolnoki fi bensőleg nem érzései vannak, hanem hogy mind járt egyszerre eleresztő képen, ha az isten ő neki nem kedvez, mondok hogy valószínűleg természetesen holnap reggel utánva lesz. A ki benső részeket munkálkodásai nyilallásai esetében, mostan semmi érvágás hozzá nem tartozandó, ha szükségendő, de rajta segiteni nem lehetendő, e szerint ajót állást, hogy meg nem hal, magamra vállalom.

M k. sept 8. 851.

8. Bizonyítvány. Mivel mind azok patkányok, mely már emésztés és kártékonyságai végett adom ezen levelemet, bátorág kiadandó, kiadandó iránti szert, mely hozzá tartozandó maszlagát.

9. Láttelek. Mind okos Jánosnak sérelme, mind golyo által sérelmeit ekképen találtam, mind való lövése halállal kellett lennie, mert okai nem tudandó. Melyet mind helybeli lakos mind orvos létemet.

kelt m k

Ábrándos vers.

Mikor a fülemile
Dalolgotott épen:
Tavaszzal születtem,
Tavasz közepében.

Viruljon a mező,
Hangozzanak dalok,
Legyen ismét tavasz,
A midőn meghalok;

De arra, hogy engem
Ilyenféle vágy bánt,
Nem visz semminemű
Poétai ábránd.

Csak azért jöjjön el
Tavaszzal halálom:
Mert akkor van mindig
Legtöbb adósságom.

K-l J-s.

A csizmadia mint fogorvos.

X. mezőváros előzékeny vendéglőse egy utast fogadott, ki rettentő fogfájás miatt tett panaszt; vendéglősiünk keresztyén kötelességének tartotta nem csak vigaszt, hanem alkalmat is nyújtani a fájdalmak enyhítésére, az utasnak kijelentvén, hogy az ő szeretett sógora az egész vidéken a legügyesebb fogász levén, a bajon azonnal segítend. — A csizmadiához küldött utas előadván jövetelének célját; elejente a csizmadia himezett hámozott, de sógorának gunyától rettegven, a reá mért nehéz feladatot ügyesen megoldani kívánta. — Most már határozottan kimondá a fogfájás kinaitól eltorzult arcu utasunknak, hogy műtételét minden fájdalom nélkül fogja megejteni, leültetvén az utast, fájos fogára jó erős szurkos fonalat csavart s azt lába hüvelyk ujjával lehető rövidre összekötötte; a mint ilyen guggoló, de feszült helyzetben kandi figyelemmel várná utasunk a foghuzás dicső eredményét, az alatt a számító csizmadia hátulról hegyes árral az ülő részébe szurt; s ime e rendkívüli villanyos erő megtette büvös hatását, utasunk fogát önmaga kirugta minden fájdalom nélkül, az egész csupán egy hangos nyikkanásba került!

Ugy hiszem, a csizmadia leleményessége mellett mint fogorvos eléggé bebizonyította természeti ügyességét.

Mesterek a bélyegzésben.

A ki V. . ka pozsonymegyei helységbe vetődik, valahogy ne szóljon a bélyegzésről, mert megkövezik érte; úgy haragusznak ezért a szóért. — A minek pedig ez a magyarátja: Egy valaki szép két esztendő csikójára rá akarván süttetni a bélyegét, hurkot vetettek a szegény állat nyakára s a kötelet a fészert alatti átvetvén egy gerendán négy markos legény segítségével úgy megfeszítették a nyakát, s úgy a falhoz szorították, hogy mozdulni sem tudott. Mikor aztán rá süttették az izzó bélyeg vasat, nagy volt a csodálkozás, hogy oly vitézül állja, nem is nyikkan; de még nagyobb csodálkoztak, mikor eleresztették, hogy nem szaladt el, hanem ledőlt a szegény agyon szorított pára. Ugyanezen helységben történt az is, hogy valaki 24 zsákot egyszerre akarván megjegyezni, szépen egymásra rakta s rá süttötte valamennyire a bélyegét, úgy, hogy mind keresztül égett. A szomszéd helységbeliek addig boszantották ezzel a kétféle furcsa bélyegzéssel a vajkaiakat, hogy a ki most a bélyeg szót kimeri ott mondani, annak ugyan tanácsos tüstént kereket oldani.

A d o m á k.

Az öreg insurgens, ki 1797-ben insurgens kapitány, 1809-ben pedig ezredes volt, — öreg korára megsiketült. Mikor az öreg ur magának jó napot akart csinálni: előhívatta regimentjének két fő cigány trom-

bitását, az öreg ezredes lefeküdt a földre, a két cigány pedig a mint birta, a régi marsokat harsogta fülébe. És míg ezek fújták, az arcznak barázdáin folytak végig az öregnek könnyei.

— Jó erős hánytatót rendelt Debreczen híres orvos a civisnek, meghagyván neki, hogy később szinte mutassa magát nála. A civis meggyógyulván, felé sem ment a doctornak. Egyszer 2—3 hét multával találkozik az orvos betegével, látván, hogy teljesen egészséges: kérdi tőle, hogy hasznos volt-e az orvosság? Tökéletesen használt doctor ur, az igaz, hanem a gyilkos ropogtatta, erővel ki akart jönni belőlem, teljes erőfeszítésre volt szükség, hogy visszatarthassam, — de aztán emberül meg is gyógyultam tőlle.

— V—k Laczi barátunk mult december óta — bár ő is inséges és tűzkárvallott volt, egy pár száz inségest tartott az egész télen keresztül saját költségén, s ebben az a vicez, hogy ezt az „Üstökös“ hozza köztudomásra.

A napokban koresma bérlője meglátogatta azon nyilatkozattal, hogy ő árendát jött fizetni a koresmától. Bizony jókor jön Mózes: mert vagy ötven köből paszulyt kell épen küldenem inségeseimnek s pénzem igen fogyatékán van.

De nekem sincs pénzem, válaszolá Mózes: mert én is inséges vagyok, s annak nagyságod az oka.

Hogy-hogy Mózes? Én csak nem csináltam szárazságot, sem a koresmát nem ölte meg az aszály.

De kérem nagyságos uram, nagyságod az oka, hogy én megbuktam: *miért nem szóztam meg jobban az inségesek ételét, hogy szomjaztak volna, mert így egy sem ivott egy kanál italt sem.*

— Hogy hívják kendet? — kérdé egy táblabíró a palóczot az összeírás alkalmával.

— Ficsór Gergeő uram! — De nini, várjon csak a tekintetes ur, — szól a paraszt kevés vártatva — nem is tom én bizony, hogy hívnak. Mert az igaz, hogy én *ficsórnyi* születtem, s az apámat is úgy hiták; de mióta még eszem tudom, mindig *czakónyi* lakom, s így is hívnak. Hát most már tessék írni, a hogy jó lesz.

— Hogy vannak kendtek? kérdé a pap filiájabeli hívét.

— Bizon tisztelendő ur — felele a palócz — úgy vagyunk, mintha má meghavtunk vuóna.

Adjon isten a magyarnak
Három B-ét, három É-t —
Egészséges három F-t,
S ráadásul három P-t:
Bort, buzát és békességet;
Feleséget, füvet, fát;
Éltet, erőt, egészséget
Pénzt, pipát és paripát.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Egyik varju nem vája ki a másiktak a szemét, de ha már ki van, nem tesz be neki másikat.

— — Victor Emmanuelnek a több év előtt elrabolt drága gyémántjait a francia rendőrség mostanában előkerítette és visszaadta. — Minden félreértés kikerülése végett megjegyeztetik, hogy e gyémántok alatt nem Nizza és Savoya vannak értve.

— — Egy lapban következő két hír olvasható egymás mellett: „Itt és itt a színházban élő fog adatni *Evangélium és családi élet*, igen szép erkölcsös irányu darab.“ — Alább „ugyanott jövő vasárnap a székes egyházban Haydn Es-dur miséje fog a helybeli *operai primadonnákközreműködésével* megtartatni.“ Szomorú illusztrációja az állapotoknak! — Hogy a templomba beedessük a publikumot, hires zeneszerzőkhöz és primadonnához kell folyamodnunk, s hogy egy erkölcsi prédikációt olvashassunk a lelkére, kénytelenek vagyunk azzal a szinpadra menni! O tempora, o mores!

— — A nagy-szebenieknek a Magyar Sajtó szemükre vetette, hogy nem ülték meg Shakespeare 3 százados ünnepélyét; erre a Hermanstädter Zeitung méltó elkeseredéssel így felel: „hogy dicsőíthettük volna mi azon angol nemzet költőjét, mely ugyanakkor egy Gari baldit annyira felmagasztalt.“ (Gut gebrüllt Löwe!)

— — A berlini Victoria színház igazgatója meghagyta jegyszedőinek, hogy egy ismeretes kritikust még pénzen vett jeggyel se bocsássanak be a színházba. — Az ekként kiutasított bíráló most pert akar indítani az igazgató ellen, hogy a mely darabból őt elutasította, most azt, az ő jegyéért extra adassa elő. (Csak rettene- tes az, mikor két tengeri hatalmasság így összetűz!)

— — Napoleont a francia tudós társaság a mechanikai osztályba akarja megválasztani. (Annyi igaz, hogy nagyon ért a *makhínák* csinálásához.)

— — A Triester Zeitungban következő iktatmány olvasható: „Ajánlat a t. cz. meklenburgi igazságügyér- ségnek. Alolítottak bátorzkodnak a meklenburgi hatóságoknak tisztelettel jelenteni, miszerint a botbüntetés behozatalának alkalmával Meklenburgba, igen gazdag választéku montenegroi mogyorófa pálczáikat dito török és chinai bambus botjait, s egyéb gyermekek és gyöngé konstituczióval bírók használatára szánt vesszőket leggazdagabb választékban és a törvényes hosszúságban és vastagságban a t. cz. megrendelők használatára följánlják. — Próbák a t. cz. igazságügyérség számára ingyen szolgáltatathatók.

Cettinje, aprilban.

Bastoni & Comp.

— — Valami párizsi tudós nagy ijedséget gerjesztett a világban azzal a fölfedezéssel, hogy ő egy pohár tejes kávé egy esztendeig hagyott állni, s esztendő múlva is olyan ép volt az, hogy a ma főtt kávétól meg nem lehetett az ízét különböztetni. Ebből azt következteti, hogy a kávé meggátolja a tej felbomlását, s így a tejes kávé örök időkre változatlanul marad benne az emberben. Ettől halunk meg mindnyájan. (De bomoljon meg a tudósa, szeretném én ötöt látni, mikor egy esztendeig állott tejes kávé kimártogat.) A biz azt tanácsolja, hogy a ki ezentul örökké akar élni, külön igya meg a reggelinél a tejet, külön a kávé.

— — Hogy segít az orosz a lengyelen? Egy előadása alkalmával Pattinak egy buzgó orosz herczeg nagyszerű bukétákat hajigált a művésznőnek, mik mind drága ékszerekbe voltak foglalva. A művésznő leszedte a bokretákról a drágaságokat s a lengyeleket segélyező bizottmánynak ajándékozta. (Ilyenkor mondta az egyszeri ember, kinek a fagyaltját más dáma ette meg: „hogy ne köhögnék, mikor a fagyaltom a *zigányutra* került.)

A z en é s z á l l a m.

Meyerbeer halálával sok adoma merül fel a nagy zeneköltő életéből; — különösen érdekes köztük egy gynyirat, mely a zeneszerzőket állami nagyságok szerint szervezi. Ez államban Mozart a király, Beethoven a tábornagy, — Händel egyházkurátor, Bach igazságügyér, — Weber operaigazgató, — Rossini udvari czukrász, és Mayerbeer nagykereskedő, — a ki jól tudja, micsoda árucikk legkelendőbbek s csak azokat szedi fel a raktárába.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felölös szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.

Teljes számu példányokkal még folyvást szolgálhatunk.